

QUIN DES, MARC DE DEU!
HO TROSS UN DISBARAT.
DEL MAS ENTRE EN RAJA
UN AMPLE RIENDU
DE RATAFIA ANB NEU.
APOSTROU MISENDES
QUE PENSO! BOLA GENT,
BARREU-NE DE SECUIDA,
VI PARLO EN TERTAMENT!

SALVADOR

ESPRIU

OBRA

POÈTICA

MIEN LA MEVA CANYA,
JA RAU NOU! POU!
VO MURE PER ANYA
PENJA SÓC SÓC TOLA.

CASOS DE SIVENA
I M'U TUCU LA PORT
JACU ET M'UJAV
ARRANS EN... EN... EN...
ELS VALLES DELAVEN

UN MUREU DE JORS,
M'UJAV... M'UJAV...
EN L'UNQUER...
DE M'UJAV...
FOR...
M'UJAV...
DE... DE PA...

DES PANC... M'UJAV...
PENJA...
M'UJAV...
PEN...
EN... ESCOLTO
CON TORN...
(SEMPRE...)

- REINA DE LES COTES,
ESPERANJA TRINQUIS,
PLENA DE M'UJAVES,
TRAMP A LA LLERDA,
M'UJAVS AL CARRO,
HAS SEURT LES COTES
DEL DARRER FLAJO.

CON QUE JA SÓC MORTA,
CAP ENTENT NO IMPULTA.
ARA HAN DAVALLAT
EL LLIG... A TERRA.

INTRODUCCIÓ A LA POESIA DE SALVADOR ESPRIU

per JOAN FUSTER

1

Potser convindria que comencéssim per parlar de la «generació del 36». Ens ho aconsellen, d'una banda, la comoditat expositiva, i de l'altra, l'avantatge d'obtenir unes precisions prèvies, de caràcter general, que mai no estaran de sobres. Certament, el concepte de «generació» ha experimentat, en els darrers anys, una devaluació teòrica i pràctica ben considerable. Si més no, avui, els historiadors i els filòsofs de la cultura ja no li concedeixen la importància i el crèdit que havia adquirit immediatament després dels treballs de Dilthey, de Kummer, de Petersen, de Pinder. Una explicació de la «dinàmica històrica» —diguem-ho com Vicens i Vives— a base del simple joc biològic promogut per les coincidències i les discrepàncies de naixença dins els grups creadors, no acaba de ser satisfactòria. La idea d'unes «afinitats generacionals» predestinades per la circumstància pròpiament «genètica» de la proximitat d'edats, resulta massa vaga, massa mística, perquè puguem acceptar-la amb un mínim de rigor metodològic. Hi ha d'altres factors més decisius a tenir en compte —locals, de classe, d'atzar, fins i tot d'estricta fisiologia individual—, a l'hora d'esbrinar els determinants i el signe «cultural» d'unes obres o d'uns comportaments: factors que, molt sovint, contradiuen o desarticulen el parentiu de principi atribuïble al fet de la contemporaneïtat. Això és evident. Però també és evident que aquest «parentiu» existeix. Existeix, i ens permet de referir-nos a les «generacions», si no com a «entitats» històriques